Marafkó László

Dekázás

A fiú a körülkerített pálya bejáratánál dekázgatott. Minden nyolcadik emelintés után, a lábfeje és a sípcsontja közé szorítva a labdát megállt és felnézett. Az ismeretlen fiatal férfi már másodszor kerülte meg a közeli háromemeletes házat. A hatvanas években épült kis lakótelep csupa ilyenekből állt. A növendékfák törzse idővel megvastagodott, lombjuk betöltötte a házak közti teret. A zöldből itt-ott óvatosan lecsípve kis parkolókat is kialakítottak, szigorúan az ott élőknek.

A jól öltözött idegen újra a lépcsőház lakónévsorát böngészte. Ez valami nyomozó – gondolta a srác. Várta a többieket a sötétedés előtti döngetéshez. A fiú az utolsó emelgetéskor, kicsit szándékosan, úgy állt meg, hogy a labda pattogva elindult a lejtős járólapokon a lépcsőház felé. Az ismeretlen megfordult, s kapásból visszaküldte a srácnak. Nem is rossz – állapította meg a fiú. Az idegen lendületesen elindult feléje.

– Ismered Halmágyiékat? – s a lépcsőház felé intett.

– Bandi bá'… Meghalt. Egy hónapja. A felesége már régebben.

– Akkor azért csengettem hiába. A telefont sem vette fel senki – mondta a férfi, és kedvetlenül arrébb rúgott egy kavicsot.

– Rendes volt – a fiú a labdára tette a lábát, ide-oda húzogatta, mint egy rálépős cselnél.

– Ezek szerint ismerted.

– Itt szokott ülni a padon.

Az összetöredezett aszfaltcsíkon három srác közeledett, a legmagasabb messziről, a fiúnak címezve, széttárta a karját, s felbökte az állát, hogy mi lesz már. A srác odagurította a labdát, és intett, hogy minden rendben.

– Akkor hiába jöttem a „Pori"-ból. Tudod mi az? A porcelángyár, a szomszédban. Mármint városban.

– Ja, arról is mesélt. Innen is sokan jártak oda melózni. Gyári busz vitte őket.

– Most lesz az évfordulója. Hazatelepült az alapító unokája, megvette a céget. Halmágyi urat, a régi mérnököt is meg akartuk hívni az ünnepségre. A régi-új tulaj visszaállítja a bevált gyártmányokat. Mert voltak köztük világhírűek is. Sajnos, az utóbbi évtizedekben csak az ipari porcelánt nyomták. Az öregnek lehettek dokumentumai…

– Olyan nekem is van.

– Mit nem mondasz – az idegen arca megfeszült.

– Fotó.

Abban a pillanatban a pályáról, ahol már heten egykapuztak, felváltva kiáltották: „Bali”!

– Ez te volnál?

– Ja. Nyugi – intett a többieknek. – Beszaladok érte – azzal eliramodott.

Pár perc múlva ért vissza, átnyújtott egy kissé sárguló fényképet.

– Egy porcelánfigurát is adott. Focistát. Kicsit gagyi, ahogy bedől lövés közben.

– Gagyi?

– Dagi az alakja. Egyébként Bandi bá’nál a polcon sok dosszié is volt. A fia biztosan tudja. Angliából itt volt a temetésen…

– Ó, hát ez az, itt ketten… – a férfi közelebb emelte a képet. – Hihetetlen. Ezen még Halmágyi úr fiatalon a régi főmérnök mellett. Mögöttük meg a polcokon valószínűleg a labor tégelyei. Halmágyi úr már jó régen nyugdíjban volt, akkor ez a felvétel megvan hatvanéves is…

– Magának adom – mondta a srác. A pályáról valaki elkiáltotta: „Kezdünk!”

– Meghívhatlak egy fagyira? Vagy bármire. A többieket is. Ha van itt…

– Kösz’, nem. Mindig ilyenkor találkozunk. A porcelánfocistát nem hoztam. Az emlék. Bandi bá’ gyakran nézett bennünket foci közben. Ő még látta az aranycsapatot. Pesti volt, kissrác korában a nagyapja vitte ki a Népstadionba. – Kicsit elfordította a fejét – Az én nagyapám már régen meghalt, még kicsi voltam. Hát ennyi.

A pályán levők kórusban: „Kihagyunk”. A fiú eliramodott, de a pályabejárattól még visszafordult, és a többiek felé bökött:

– Halmágyi SC!

Az idegen elmosolyodott, és jobb tenyerét ökölbe szorítva, fejmagasságból intett a fiúnak.